

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2022, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 15. 6. 2022, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 15 342 Kč, k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 10. 2021, č. j. X.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Přestupek měl žalobce spáchat tím, že „dne 28. 11. 2020 v 03:47:16 hod. v Tunel Radejčín/Prackovice, směr Ústí n/L, výjezd, pruh 2 nezajistil, aby při užití vozidla registrační značky X na pozemní komunikaci D8 byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy blíže neustanovený řidič uvedeného vozidla je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit porušením povinnosti stanovené v ust § 4 písm. c) citovaného zákona tím, že dne 28. 11. 2020 v 03:47:16 hodin řídil motorové vozidlo RZ X po pozemní komunikaci D8 v místě Tunel Radejčín/Prackovice, směr Ústí n/L, výjezd, pruh 2, přičemž vozidlu byla silničním rychloměrem typu UNICAMVELOCITY, výrobní číslo CAM16002361, naměřena rychlost jízdy 103 km/h. V daném úseku je nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h. Při řízení vozidla tedy neznámý řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, po odečtení tolerance 4 km/h, o 19 km/h.“
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125f odst. 4 zákona o silničním uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Policií České republiky byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy v místě Tunel Radejčín/Prackovice, směr Ústí nad Labem, nezjištěnému řidiči naměřena rychlost jízdy 103 km/h v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 80 km/h.
5. Správní orgán I. stupně tedy dne 12. 1. 2021 vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k uhrazení částky 1 000 Kč. Tato výzva byla žalobci doručena do datové schránky dne 13. 1. 2021, žalobce na ni nereagoval. Jelikož správní orgán I. stupně do 60 dnů od přijetí oznámení od Policií České republiky, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení proti určité osobě, přestupek odložil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a dále pokračoval v řízení s žalobcem.
6. Dne 17. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně příkaz, proti kterému podal žalobce včasný odpor. Po provedení ústního jednání dne 29. 9. 2021 uznal správní orgán I. stupně žalobce rozhodnutím ze dne 15. 6. 2022 vinným ze spáchání výše označeného přestupku.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 15. 11. 2021 odvolání, ve kterém požádal před vydáním rozhodnutí o sdělení oprávněné úřední osoby, která bude ve věci odvolacího řízení rozhodovat. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění odvolání ve lhůtě do 5 pracovních dnů. Výzva byla žalobci doručena do datové schránky dne 10. 12. 2021. Odvolání bylo však doplněno až dne 22. 12. 2021.
8. Dne 17. 6. 2022 žalovaný žalobci odeslal sdělení oprávněných úředních osob, jež bylo žalobci doručeno dne 21. 6. 2022. V tomto sdělení jej informoval, že ve věci jsou oprávněnými osobami X a X.
9. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Uvedl, že hlavním podkladem pro řízení vedené správním orgánem I. stupně a následné vydání rozhodnutí byla dokumentace k přestupku od Policie České republiky. Po přezkoumání předloženého spisového materiálu a napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu skutečně došlo a naplnění ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona bylo žalobci spolehlivě prokázáno. Žalovaný rovněž nepřisvědčil námitkám žalobce. Žalobcovo odvolání proto rozhodnutím ze dne 16. 6. 2022, jež bylo žalobci doručeno dne 21. 6. 2022, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

10. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Předně brojil proti tomu, že nebyl informován, která úřední osoba bude rozhodovat o jeho odvolání, přestože o poskytnutí této informace výslovně požádal. Žalovaný žalobce o jménu oprávněné úřední osoby sice vyrozuměl, nenaplnil však účel § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalobci bylo jméno oprávněné úřední osoby oznámeno teprve spolu s doručením napadeného rozhodnutí.
11. Pokud by žalobce věděl, že o odvolání bude rozhodovat X, vznesl by proti němu námitku podjatosti. Žalobce totiž osobně dlouhodobě vystupuje právě proti X. V této souvislosti žalobce odkázal na příspěvky na sociální síti Facebook a Instagram, na nichž otevřeně kritizoval právě osobu X. Dodal, že případné dokazování v otázce podjatosti je předmětem správního řízení. Je tak na představeném úřední osoby, aby posoudil videozáznamy a články, zjistil stanovisko X, a na základě toho rozhodl o jeho případném vyloučení z projednání věci. Žalobce přitom musí mít zachováno právo na podání odvolání a na přezkum správnosti vyřešení této otázky soudem.
12. Podjatost zmíněné oprávněné úřední osoby by žalobce vznášel i ve vztahu k zástupci, který jej zastupoval ve správním řízení. X o něm totiž nepravdivě uváděl, že se dopustil procesních obstrukcí, a že nezákonně zveřejňoval jeho údaje na internetu. V minulosti se rovněž snažil postupovat při rozhodování tak, aby se ve věcech, ve kterých rozhoduje právě on, účastník zastoupený tímž zástupcem nedozvěděl, že bude ve věci rozhodovat, a nemohla tak být vznesena námitka jeho podjatosti.
13. Podle žalobce se obdobnou námitkou zabýval Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 42 A 20/2018-33, a Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21. Dospěly přitom k závěru, že nevyrozumění žalobce

o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, bylo vadou řízení, jelikož žalobce v žalobě tvrdil důvod podjatosti. Podle žalobce se žalovaný dopustil uvedené procesní vady i v této věci.

14. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti vymezení místa přestupku a neprokázání omezení rychlosti. Pro podporu své argumentace navrhoval provedení důkazu screenshoty map silniční a dálniční sítě z Geoportálu ŘSD a zobrazením GPS pozice na mapě. S ohledem na výše uvedené žalobce požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě považoval první z žalobních námitek za zmatečnou. Žalobce v ní uváděl, že nebyl informován, kdo bude v jeho věci vystupovat jako oprávněná úřední osoba, následně však tvrdil, že informován byl, avšak v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu. Žalovaný dodal, že zmocněnec žalobce X v minulosti zastupoval osoby ve věcech dopravních přestupků a již od roku 2014 podával odvolání proti rozhodnutí správních orgánů I. stupně, v nichž vždy požadoval sdělení, kdo bude v předmětných věcech rozhodovat. Činil tak navzdory tomu, že jedinou oprávněnou žalovaného je již od roku 2013 X, čehož si jsou podle žalovaného X i zástupce žalobce X bezpochyby vědomi a žalovaný tuto skutečnost považoval za notorietu. Podle žalovaného žalobce neuvedl konkrétní důkaz o podjatosti X. Dodal, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018-34, nemá neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě vliv na zákonnost rozhodnutí.
16. K příspěvkům na sociálních sítích a internetovým odkazům, jež žalobce prezentoval v žalobě, žalovaný konstatoval, že dotčené úřední osobě není známo, že by byla stranou jakékoli polemiky ohledně její mimoúřední činnosti. Oprávněná úřední osoba má ostatně negativní lustrační osvědčení. Podle žalovaného pak příspěvky na sociálních sítích nelze považovat za relevantní pro posouzení případné podjatosti kterékoli z úředních osob žalovaného.
17. Námitkám týkajícím se nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku žalovaný rovněž nepřisvědčil. Uvedl, že se těmito námitkami již zabýval na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí, a považoval proto za nadbytečné se k nim vyjadřovat znovu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl, s tím, že náklady řízení nepožadoval.

IV. Replika žalobce

18. V písemné replice žalobce konstatoval, že pro věc není podstatné, zda byl ve věci zmocněncem X. Stejně tak není podstatná jeho činnost v letech 2014 až 2022. Zmocněnec totiž nemohl dopředu spolehlivě znát oprávněnou úřední osobu, jelikož ta se může z různých důvodů měnit. Stejně závěry žalobce prezentoval ve vztahu ke svému zástupci. Dodal, že se žalovaný nemůže vyvázat ze svých povinností informovat o osobě, která bude ve věci rozhodovat s tím, že je zmocněnec, případně zástupce žalobce stejně zná. Žalobce rovněž nesouhlasil, že by bylo rozhodování X ve všech odvolacích řízeních notorietou.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. V projednávané věci žalobce předně namítal, že mu nebylo sděleno, která úřední osoba bude o podaném odvolání rozhodovat, přestože o tuto informaci výslovně požádal. Zároveň tvrdil, že kdyby mu byla totožnost této osoby známa, podal by proti ní námitku podjatosti.
21. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
22. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
23. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nesdělení jména oprávněné úřední osoby zásadně není porušením práv účastníka správního řízení takové intenzity, aby samo o sobě zakládalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Účastník řízení se jméno oprávněné úřední osoby dozví nejpozději z tohoto rozhodnutí, a může tudíž námitku podjatosti vůči takové osobě uplatnit v žalobě. Pokud by byla námitka shledána relevantní, tedy pokud by najevo vyšly indicie, které by mohly existenci podjatosti nasvědčovat, bylo by nepochybně třeba napadené rozhodnutí pro závažnou procesní vadu zrušit s tím, že před vydáním nového správního rozhodnutí by o této námitce mělo být rozhodnuto představeným oprávněné úřední osoby, aniž by soud předjímal výsledek takového rozhodnutí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018-34, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39 nebo ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 397/2019-39). Obecně tedy lze říci, že zabývá-li se krajský soud dopady konkrétní procesní vady na zákonnost napadeného správního rozhodnutí, je z logiky věci oprávněn hodnotit i konkrétní skutečnosti, které žalobce v této souvislosti namítá.
24. Zdejší soud rovněž považuje za vhodné odkázat na rozsudek ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, v němž Nejvyšší správní soud shledal, že zjistí-li soud k žalobní námitce, že o věci rozhodovala osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům, takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, je povinen rozhodnutí ve věci samé pro tuto vadu zrušit: *„Jakkoliv totiž nemusí být ani rozhodnutí vydané podjatou osobou nutně nesprávné či nezákonné, existuje zde důvodná pochybnost o objektivitě projednávání a rozhodování věci a tím dochází k porušení článku 36 odst. 1 Listiny, který stanoví, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Souslovím „u jiného orgánu“ je nepochybně třeba rozumět i správní orgány.“*

25. Ve zde přezkoumávaném případě sice žalovaný žalobci sdělil, kdo bude v jeho věci oprávněnou úřední osobou, svým postupem však v podstatě zamezil žalobci na uvedenou informaci reagovat. Jak je zřejmé ze správního spisu, informace o oprávněných úředních osobách byla žalobci odeslána dne 17. 6. 2022, napadené rozhodnutí pak dne 21. 6. 2022. Obě písemnosti přitom byly doručeny dne 21. 6. 2022. Žalovaný tak před vydáním napadeného rozhodnutí nevyčkal ani doručení první uvedené písemnosti. Sice tedy formálně splnil svou povinnost žalobce informovat, ovšem nesplnil účel § 15 odst. 4 správního řádu, když žalobci nesdělil totožnost oprávněné úřední osoby tak, aby mohl před vydáním rozhodnutí namítat její případné vyloučení z projednávání a rozhodování věci. Takový postup je sice s podivem, zejména s ohledem na to, že žádost ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu byla žalovanému doručena již dne 15. 11. 2021, avšak nezákonnost napadeného rozhodnutí sám o sobě nezakládá. Jelikož ale žalobce po vydání napadeného zjistil, že v jeho věci rozhodoval X a v žalobě uvedl zcela konkrétní důvod, který, pokud by se prokázal, byl by způsobilý vnést do správního řízení pochybnosti o nepodjatosti uvedené úřední osoby, bylo napadené rozhodnutí zatíženo vadou, jež jeho nezákonnost založila.
26. Soud rovněž zdůrazňuje, že žalovaný tímto způsobem postupoval, ač si musel být vědom, že totožný přístup byl již v minulosti Krajským soudem v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 75 A 5/2016-31, shledán jako nezákonný, v důsledku čehož bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Tento rozsudek byl následně potvrzen i Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21. Jednalo se přitom o totožnou oprávněnou úřední osobu. Obdobně se Krajský soud v Ústí nad Labem vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 42 A 28/2018-27, v němž žalovaného na jeho opakovaně nesprávný postup znovu upozornil, když uvedl, že *„Na tomto místě je nutné poznamenat, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, se týkal posouzení postupu přímo samotného žalovaného. I v této kauze došlo k tomu, že účastník řízení nebyl přes svou žádost seznámen s informací, kdo je v daném případě oprávněnou úřední osobou. Žalovanému tedy již od konce roku 2017 musí být známo, že opominutí žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby může být za určitých okolností důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí. Přesto nepřikročil ke změně své praxe a nezamezil opakovanému postupu v rozporu se zákonem. V případě posuzovaném soudem se stejně jako ve výše citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednalo o oprávněnou úřední osobu X. Ve výše uvedených skutečnostech by tak bylo možné spatřovat určité znaky svévolnosti v postupu žalovaného. I k této skutečnosti tedy při posuzování závažnosti porušení zákona ze strany žalovaného za situace, kdy žalobce v žalobě vznesl námitku podjatosti a uvedl i důvody podjatosti, které nebylo možné na první pohled považovat za zcela irelevantní, soud přihlédl.“*
27. Přestože tedy soudy již v minulosti téměř totožný postup žalovaného označily za nezákonný, zopakoval jej v podstatě bez větších obměn znovu. Z jakého důvodu žalovaný nerespektoval závěry uvedené v citovaných rozsudcích, není soudu zřejmé. Žalovaný ostatně v tomto směru nepředložil žádnou relevantní argumentaci ani ve svém vyjádření, přestože byl na nadepsanou relevantní judikaturu upozorněn žalobcem přímo v žalobě.
28. Dále lze poznamenat, že Krajský soud v Ústí nad Labem v již citovaném rozsudku č. j. 75 A 5/2016-31 rovněž vyvrátil argumentaci, jež žalovaný ve zdejší věci zopakoval

v písemném vyjádření k žalobě, a která se týkala tvrzení, že zmocněnci žalobce muselo být z předchozích řízení zřejmé, kdo bude ve věci vystupovat jako oprávněná úřední osoba. Krajský soud v Ústí nad Labem konkrétně uvedl, že „*Správní orgán nemůže předpokládat či dovozovat povědomí účastníků či jejich zástupců o určitých skutečnostech vyplývajících z jiných, naprosto nesouvisejících řízení, neboť jeho úkolem je postupovat v souladu s procesními pravidly stanovenými (zejména) správním řádem v každém jednotlivém případě. Obdobnou logikou by totiž správní orgány mohly ve všech řízeních, kde vystupuje stejný zástupce účastníka rezignovat na jakoukoliv poučovací povinnost, např. o možnosti účastníka seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3, o lhůtě k podání odvolání atd. s argumentací, že uvedená práva a povinnosti jsou zástupci známa již z minulosti. Především ale ani fakt, že žalovaného zastupuje v odvolacích řízeních o přestupcích X pravidelně, neznamená, že tomu tak bude ve všech případech (žalovaný musí mít nepochybně např. vyřešenu otázku nutného zastupování jmenované úřední osoby v případě jejího onemocnění).*“ I tuto argumentaci lze bez dalšího aplikovat na zde projednávanou věc.

29. Pokud žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018-34, pak lze uvést, že jeho závěry nejsou na zdejší věc použitelné. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem žalobce v žalobě nesdělil důvody tvrzené podjatosti. Soud tedy nemohl posoudit jejich důvodnost. Ve zdejším případě žalobce naopak uvedl konkrétní skutečnosti, které by mohly vznést relevantní pochybnost o nepodjatosti oprávněné úřední osoby.
30. Věcnými námitkami týkajícími se nesprávného měření rychlosti, případně nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku se soud pro výše uvedenou vadu řízení nezabýval, a tudíž ani neprovedl žalobcem navrhované důkazy screenshoty mapy silniční a dálniční sítě z Geoportálu ŘSD na žalobcem uvedené internetové adrese, případně souřadnicemi GPS pozice na mapě.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Vzhledem k tomu, že jednu z žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
32. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21 % DPH z odměny a náhrady advokáta, tedy 2 142 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení

činí 15 342 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. prosinec 2022

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně